

Brigitte Harrisson
Lise St-Charles
Amb la col·laboració de Kim Thúy

L'autisme explicat als no autistes

Traducció de Mar Vidal

XX
V I E N A
E D I C I O N S

4. PER QUÈ L'AUTISTA NO VOL QUE EL TOQUIN?

Tòpic: «Els autistes no suporten que els toquin.»

La literatura científica ho acredita: a les persones autistes no els agrada que les toquin, tinguin l'edat que tinguin. Hi ha alguns pares, a l'inici del seu procés amb el seu fill autista, que constaten que no poden fer-li una manyaga al seu nen, acariciar-li la pell, sense provocar-li un gran malestar. Aquest fet els resulta molt difícil d'acceptar i de comprendre.

El tacte, en la persona autista, és una cosa molt complexa. Tot li entra pels ulls: si no percep amb els ulls un contacte físic i el seu cervell no pot associar una imatge a la sensació física que ha experimentat, el seu cervell no registra aquest contacte i això li provoca un malestar real. Però no es tracta d'un malestar afectiu; l'autista s'enfronta, més aviat, a un contrasentit associat al processament de la informació. Per tant, per tal que es produeixi la transmissió de la informació en el seu cervell, el contacte físic ha de ser visible.

Des del moment en què es produeix el contacte, el cervell de l'autista s'encarrega de processar la informació sensorial entrant. Mentre aquesta informació no sigui processada i després classificada, el cervell no podrà processar la següent. La

Tot li entra pels ulls: si no percep amb els ulls un contacte físic i el seu cervell no pot associar una imatge a la sensació física que ha experimentat, el seu cervell no registra aquest contacte i això li provoca un malestar real.

persona neurotípica podria tenir una reacció semblant en presència d'una etiqueta en una peça de roba que li molesta i li irrita la pell del coll o de l'esquena. Li resultarà difícil concentrar-se en el present fins que no hagi resolt el problema de l'etiqueta. Una vegada l'hagi pogut eliminar, estarà immediatament preparada per passar a un altre assumpte; en canvi, la persona autista es quedarà encallada amb aquesta sensació de «presència de l'etiqueta» durant hores.

Aquest fenomen, que ha estat ben observat, s'associa a la preferència de les persones autistes per les peces de vestir llargues, que els estalvien quedar-se «bloquejades» pel contacte amb la pell o per una textura desconeguda. El «tacte no vist» els provoca malestar i els deixa una «empremta» desagradable. Aquesta marca persisteix fins que el cervell pot processar la informació sensorial que aporta i desapareix de la cua d'informacions per processar.

Aquest fenomen, que estaria causat per la hiperconnectivitat del cervell autista, no s'ha de confondre amb un problema de modulació sensorial. Tampoc es tracta d'un tema d'afectivitat. Sense importar si la sensació provocada pel contacte prové d'una persona o d'una textura desconeguda, la hiperconnexió perceptiva del cervell autista se les empesca per tal que aquest li doni una importància excessiva i la col·loqui a la cua de les informacions a processar. Es tracta d'un fenomen de processament de la informació semblant per a tots els estímuls entrants, ja siguin tàctils, auditius o visuals.

➤ *Quan toquem un autista per primera vegada, o quan aquest es troba en un context nou, o se sent cansat o ansiós, no ens hem de moure mai, ni parlar, ni demanar-li res. Ens hem de limitar a tocar de manera estàtica: hem d'apropar la mà sense moure'ns. D'aquesta manera l'ajudarem a accelerar el processament d'aquest tacte. Més endavant, quan estigui habituat al contacte estàtic, podrem introduir gradualment el contacte no estàtic. La persona autista podrà, amb el temps, processar millor aquests contactes.*

La Brigitte descriu

Quan sé que estaré envoltada de gent, em poso sempre roba de màniga llarga per evitar acumular empremtes de tothom. Si no veig que una persona em toca, si no puc associar la sensació física del tacte a la visió del moviment de la mà de la persona que ha posat aquesta mà sobre la meva espatlla, pot ser que «carregui» amb aquesta empremta durant hores. Aquesta empremta «entra» en la meua pell i s'hi queda. Em resulta molt desagradable i de vegades, fins i tot, esgotador i dolorós.

La Kim ens explica

Com tots els pares, esperava en Valmond a la vorera, a la sortida de l'escola. Quan el veia baixar de l'autocar, em precipitava cap a ell, el tocava i el bombardejava de preguntes i comentaris: «Com estàs?», «Estàs cansat?», «La mama t'ha preparat peix per sopar», etcètera... En Valmond sempre m'esquivava i sortia corrent molt ràpid cap a casa. Després es refugiava en el sofà, es tapava les oïdes amb els dits i suava desafortadament.

Ara que la Brigitte i la Lise m'han explicat el malestar que li provoca la meua presència excessiva, m'estic asseguda fins que en Valmond està a punt. Aleshores se m'apropa i em retira els cabells per olorar-me el clatell, abans de fer-me petons a les parpelles, les galtes, sota el mentó i al cap. Jo m'estic quieta perquè em vegi, per no sobresaltar-lo. M'estic quieta per estimar-lo al seu ritme, a la seva manera. De fet, té tota la seva lògica: no pots estimar un peix acariciant-lo com si fos un gos. En Valmond ha aconseguit canviar la meua manera d'actuar.